

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobkyně **Full Care s. r. o.**, se sídlem Praha 19, Filipovského 545, zastoupené Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Praha 6, Pod Kaštany 245/10, proti žalovanému **Magistrátu hlavního města Prahy**, se sídlem Praha 2, Mariánské náměstí 2, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 12. 2020, č. j. 11 A 29/2020-36,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobkyně se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhala ochrany proti nečinnosti žalovaného, která měla spočívat v tom, že žalovaný v zákonné lhůtě nevydal rozhodnutí v řízení vedeném pod sp. zn. S-MHMP 1284185/2018/Shr.

[2] Městský soud výše uvedeným rozsudkem žalobu zamítl. V odůvodnění rozsudku se obsáhle věnoval otázce zastoupení a sporu o to, zda P. K., který podal jménem zástupce žalobkyně ve výše uvedeném řízení odpor proti vydanému příkazu, byl oprávněn za zástupce žalobkyně jednat či nikoli. Konstatoval, že pokud P. K. neprokázal oprávnění jednat za společnost *Pomáháme a chráníme, s. r. o.*, již žalobkyně v řízení udělila plnou

moc, byl jím podaný odpor proti vydanému příkazu o uložení pokuty žalobci ze dne 24. 4. 2019, č. j. MHMP 753301/2019/Shr, podán osobou k tomu neoprávněnou. Jednalo se tedy o odpor nepřipustný, příkaz se stal pravomocným a vykonatelným rozhodnutím a žalovaný neměl povinnost v řízení o přestupku pokračovat (čehož se žalobce žalobou na ochranu proti nečinnosti *de facto* domáhal).

[3] Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost, v níž výslovně nenamítala žádný z důvodů podle § 103 odst. 1 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Z obsahu kasační stížnosti je nicméně zřejmé, že je namítán kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., spočívající v nesprávném posouzení právní otázky, zda byl odpor proti příkazu žalovaného ze dne 24. 4. 2019, č. j. MHMP 753301/2019/Shr, podán osobou oprávněnou, tedy zda byl P. K. oprávněn jednat za společnost *Pomáháme a chráníme, s. r. o.* z titulu pověřeného zaměstnance. Stěžovatelka trvala na tom, že P. K. byl oprávněn za uvedenou společnost jednat jako pověřený zaměstnanec, neboť tato skutečnost byla žalovanému řádně prokázána. Dále stěžovatelka namítala, že žalovaný pochybil, pokud usnesení, kterým vyzýval k prokázání skutečnosti, zda byl P. K. oprávněn jednat za společnost *Pomáháme a chráníme, s. r. o.* jako zaměstnanec, doručoval P. K., a nikoliv společnosti *Pomáháme a chráníme, s. r. o.*, jako zmocněnci stěžovatelky.

[4] Žalovaný odkázal v plném rozsahu na dřívější vyjádření k podané žalobě.

[5] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[6] Kasační stížnost není důvodná.

[7] Úvodem je třeba předeslat, že prakticky totožnou věcí po stránce skutkové i právní se Nejvyšší správní soud již zabýval v rozsudku ze dne 10. 3. 2021, č. j. 6 As 292/2020-33 (citovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz). V uvedeném rozsudku byl řešen identický okruh sporných otázek vymezených totožnými kasačními námitkami jako ve věci nyní projednávané. Na závěrech uvedených v rozsudku šestého senátu kasační soud nehodlá ničeho měnit, proto z nich v dalším odůvodnění vychází a v podrobnostech na ně odkazuje.

[8] V projednávané věci se jedná o posouzení otázky, zda byl odpor proti příkazu žalovaného ze dne 24. 4. 2019, č. j. MHMP 753301/2019/Shr, podán osobou oprávněnou, tedy zda byl P. K. oprávněn jednat za společnost *Pomáháme a chráníme, s.r.o.* (jako zmocněnce stěžovatelky), respektive zda toto oprávnění v přestupkovém řízení prokázal.

[9] Ze správního spisu v posuzované věci vyplynulo, že žalovaný vydal dne 24. 4. 2019 pod č. j. MHMP 753301/2019/Shr příkaz, kterým byla stěžovatelka uznána vinnou ze spáchání přestupku podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, za což jí byla uložena pokuta ve výši 2 500 Kč. V poučení příkazu žalovaný uvedl, že proti němu lze podat odpor ve lhůtě 8 dnů ode dne oznámení příkazu. Příkaz byl stěžovatelce doručen dne 24. 4. 2019 do její datové

pokračování

schránky. Dne 2. 5. 2019 byl proti příkazu podán odpor z e-mailové adresy X, jež obsahoval text: *“Podávám odpor proti příkazu sp.zn. S-MHMP 1284185/2018/Shr. S pozdravem, Full Care s. r. o. [...] zastoupen společností Pomáháme a chráníme, s. r. o. [...] zastoupena jednatelem, spolkem Ochrana řidičů o. s. [...] jednající P. K. [...] jako osobou pověřenou pro výkon funkce člena statutárního orgánu.”* Jelikož nebylo podání elektronicky podepsáno, bylo potvrzeno dne 7. 5. 2019 totožnou e-mailovou zprávou se zaručeným elektronickým podpisem P. K. Dne 16. 5. 2019 zaslal P. K. žalovanému pověření zaměstnance společnosti *Pomáháme a chráníme, s. r. o.*, v němž byl pověřen touto společností k jednání se všemi správními orgány ve všech správních řízeních, a to od 1. 8. 2018 na dobu jednoho roku. Dne 20. 5. 2019 zaslal žalovaný stěžovatelce vyrozumění o nabytí právní moci příkazu s odůvodněním, že P. K. není oprávněn jednat jménem společnosti *Pomáháme a chráníme, s. r. o.* Dne 9. 7. 2018 byla žalovanému z datové schránky P. K. zaslána plná moc ze dne 26. 4. 2019, udělená stěžovatelkou společností *Pomáháme a chráníme, s. r. o.*, zápis z členské schůze občanského sdružení *Ochrana řidičů o. s.*, z něhož vyplývá, že „prezidentem“ pro další funkční období byl zvolen Ing. J. K. a rozhodnutí společníka společnosti *Pomáháme a chráníme, s. r. o.* ze dne 23. 11. 2018, kterým společnost *Ochrana řidičů o. s.* (jako jediný společník společnosti *Pomáháme a chráníme, s. r. o.*) rozhodla o odvolání P. D. z funkce jednatelky a o jmenování právnické osoby *Ochrana řidičů o. s.* novým jednatelem. Při výkonu funkce jednatele měl tuto společnost zastupovat P. K. a tuto listinu za společnost *Ochrana řidičů o. s.* rovněž podepsal. Dále byla zaslána smlouva o převodu obchodního podílu mezi P. D. a právnickou osobu *Ochrana řidičů o. s.* ze dne 23. 11. 2014. Tyto listiny měly potvrzovat oprávnění P. K. k zastupování stěžovatelky.

[10] Správní spis dále obsahuje odpověď Pražské správy sociálního zabezpečení na dožádání žalovaného, dle které není společnost *Pomáháme a chráníme, s. r. o.* vedena v evidenci registru zaměstnavatelů a usnesení ze dne 22. 5. 2019, č. j. MHMP 929169/2019/Zou, s výzvou žalovaného, adresovanou P. K., k předložení dokumentu dokazujícího, že je zaměstnancem uvedené společnosti. Součástí správního spisu jsou také podklady týkající se procesně neúspěšné žádosti stěžovatele dle § 34 odst. 4 správního řádu.

[11] Nejvyšší správní soud již ve výše zmiňovaném rozsudku č. j. 6 As 292/2020 – 34, upozornil na existenci předcházející judikatury tohoto soudu, vztahující se ke skutkově i právně obdobným věcem (například rozsudky ze dne 18. 5. 2020, č. j. 4 As 38/2020 - 43, a ze dne 11. 2. 2021, č. j. 9 As 265/2020 - 43), kterou výslovně při svém rozhodování následoval.

[12] S odkazem na výše citovanou judikaturu Nejvyšší správní soud ani v nyní projednávané věci (stejně jako v odkazovaném rozsudku č. j. 6 As 292/2020 – 34) nesdílí názor stěžovatelky, že P. K. byl oprávněn jednat za společnost *Pomáháme a chráníme, s. r. o.* jako její pověřený zaměstnanec. Z výše podané rekapitulace podstatného obsahu správního spisu vyplynulo, že P. K. zaslal žalovanému dne 16. 5. 2019 podání, v němž uvedl, že zasílá plnou moc, kterou je třeba založit do všech spisů uvedených spisových značek (mezi nimi byla uvedena i spisová značka týkající se nyní projednávané věci). Přílohou tohoto podání bylo i „pověření zaměstnance“ ze dne 1. 8. 2018, které mělo osvědčovat, že P. K. byl oprávněn jednat za uvedenou společnost. Žalovaný následně dne 22. 5. 2019 vydal usnesení č. j. MHMP 929169/2019/Zou, o určení lhůty k provedení

úkonu (doručené dne 31. 5. 2019), kterým vyzval P. K., aby ve lhůtě 5 dnů ode dne doručení usnesení předložil dokument prokazující, že je zaměstnancem společnosti *Pomáháme a chráníme, s. r. o.* Přestože byl v usnesení P. K. žalovaným poučen, že nevyhoví-li výzvě ve stanovené lhůtě, nebude správní orgán brát zřetel na podání ze dne 16. 5. 2019, ze správního spisu ani z podané žaloby nevyplývá, že by jmenovaný na uvedené usnesení ze dne 22. 5. 2019 reagoval. Nelze rovněž přehlédnout, že ve správním spisu je založeno sdělení Pražské správy sociálního zabezpečení, dle kterého společnost *Pomáháme a chráníme, s. r. o.* nebyla vedena v registru zaměstnavatelů. V řízení tedy nebylo věrohodně prokázáno, že P. K. je zaměstnancem uvedené společnosti (jakožto zástupce stěžovatelky v přestupkovém řízení), a že tedy byl oprávněn jejím jménem jednat, ačkoliv byl k prokázání této skutečnosti řádně vyzván.

[13] Městský soud tedy správně interpretoval ustanovení § 30 odst. 1 správního řádu, dle kterého *jménem právnické osoby činí úkony ten, kdo je k tomu oprávněn v řízení před soudem podle zvláštního zákona*, dovodil-li, že toto ustanovení odkazuje na úpravu v občanském soudním řádu (§ 21 občanského soudního řádu – dále jen „o. s. ř.“). Podle ustanovení § 21 odst. 5 věty první o. s. ř. platí, že *každý, kdo jedná za právnickou osobu, je povinen své oprávnění prokázat*. Bylo tedy povinností P. K. prokázat oprávnění jednat za právnickou osobu, včetně oprávnění k podpisu výše uvedených dokumentů. Jelikož tuto skutečnost neprokázal a protože tato skutečnost neplynula ani z veřejného rejstříku v rozhodné době (kde platí tzv. princip materiální publicity, tedy důvěry v údaje do veřejného rejstříku zapsané), nebyl dán důvod, aby žalovaný mohl považovat předložené dokumenty za dostatečné. Pokud tedy P. K. uvedené povinnosti nedostal a oprávnění jednat za společnost neprokázal, není povinností žalovaného, aby oprávnění sám domýšlel nebo jej sám jinak prověřoval.

[14] Nejvyšší správní soud se proto ztotožnil s provedeným hodnocením městského soudu, že žalovaný nepochybil, dospěl-li k závěru, že odpor proti příkazu, kterým byla stěžovatelce uložena pokuta, byl podán osobou k tomu neoprávněnou, a tento úkon nevyvolal účinky včas podaného odporu. Jednalo se tak o odpor nepřipustný ve smyslu § 150 odst. 3 věta druhá správního řádu.

[15] Pokud jde o tvrzení stěžovatelky, že žalovaný pochybil, adresoval-li výzvu k doložení existence pracovního poměru P. K. u společnosti *Pomáháme a chráníme, s. r. o.* P. K. a nikoliv uvedené společnosti, i zde je nutno tuto argumentaci odmítnout. Městský soud zcela správně dovodil, že není pochybením, obrátil-li se žalovaný s výzvou na osobu, která podání vůči němu učinila. Právě proto, že žalovanému nebyla prokázána existence jakéhokoli oprávnění P. K. jednat v probíhajícím řízení jménem uvedené společnosti (jako zástupce účastníka řízení), nebylo namístě ukládat jí v řízení povinnosti. Jak již bylo uvedeno výše, povinnost prokázat oprávnění jednat za právnickou osobu (zde zástupce stěžovatelky) jednoznačně tíží toho, kdo takové oprávnění tvrdí (§ 21 odst. 5 o. s. ř.) Pro úplnost lze dodat, že P. K., který odpor podal, je osobou opakovaně využívající obstrukční taktiky v souvislosti se správními řízeními o přestupcích, který si musel být vědom povinnosti řádně prokázat své oprávnění jednat za zástupce stěžovatele. Tato skutečnost je správním soudům známa z úřední činnosti (z poslední doby například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne ze dne 18. 5. 2020, č. j. 4 As 38/2020 - 43, ze

pokračování

dne 11. 2. 2020, č. j. 10 As 384/2019 - 37, ze dne 28. 8. 2019, č. j. 8 As 57/2019 - 57, nebo ze dne 24. 7. 2019, č. j. 1 As 283/2018 - 33).

[16] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou, a to dle § 110 odst. 1, *in fine*, s. ř. s.

[17] O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka byla v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšná, právo na náhradu nákladů řízení jí nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalovaného – nebylo v jeho případě prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady převyšující rámec jeho úřední činnosti vznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se žádnému z účastníků náhrada nákladu řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 13. května 2022

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu